

Viorica Demici

EGAL

Colecția
Poeți Români Contemporani

Copyright © Viorica Demici, 2011-04-12

Toate drepturile de reproducere și de difuzare asupra acestei ediții sunt deținute de Viorica Demici.

Orice reproducere, sub orice formă a textului, fără acordul scris al autoarei, este interzisă.

Editura Eminescu

București, Piața Presei Libere nr. 1, Corp C, et. 3

Tel/fax. 031/805.89.38

www.edituraeminescu.ro; office@edituraeminescu.ro

Redactor: Rodica Grindei

Coperta/Grafica: Romeo Neagu

Prepress: Editura Eminescu

Autoarea mulțumește în mod deosebit maestrului Tudor Zbârnea pentru permisiunea de a ilustra coperta acestui volum cu lucrarea „Axis“.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

DEMICI, VIORICA

Egal / Viorica Demici – București: Editura Eminescu, 2011

ISBN 978-973-22-1113-7

821.135.1-1

Viorica Demici

EGAL

editura eminescu

*Tuturor celor apropiați sufletului meu,
care au inspirat aceste versuri
și au insistat ca ele să fie publicate.*

Psihologie

știți?
mi-a dat voie să cânt
numai astăzi
și doar pentru el...
nu cred că mă iubește...
îmi dă pur și simplu voie să-i cânt
ca să nu mor
de tăcere răpusă.

Daiquiri

Cu frozen daiquiri în mâna stângă,
Fără stiloul din dreapta...
Acum e la modă să scrii cu butoane.
Sărmanele litere...
Sărmanele toamne
În care eu nu puteam scrie....
E doar amintire
Acea lipsă de muze și de poezie...
Acum ating taste
Și am daiquiri pe buze,
Alung orice iluzii
Cu ele,
Click-uri omogene
Ca neamintirile mele.
Ar fi bine să adorm
Ca să-mi treacă
Această frozen-beție

Și odată cu ea
Această dureroasă
Dorință de a click-scrie.

Nefericire

Cel care mă făcea fericită
mi-a cerut să vorbesc
despre nefericirile mele,
care tot mai des mă sufocă,
mă amețesc.
Nefericirile mele sunt
abisurile
de tristețe
provocate de chipul de lut
ce-mi amintește
de trecutul despre care încerc să uit.
Nefericirile mele sunt
copiii
cu ochii albaștri
pe care-i privesc
și tăcut
mi-amintesc de dorința
de a-i fi conceput.

Nefericirile mele sunt
promisiunile
despre clipe pe care le voi trăi cândva
și care întârzie să se întâmple
altfel
decât în imaginația mea.
Nefericirile mele sunt
aceleași,
neschimbate de mult,
sunt tot ceea ce vreau să uit
atunci când mă copleșesc
și tot ceea ce nu spun
nici măcar atunci când vorbesc.
Sunt singură la mijloc de drum
și mută la margine de vers,
sunt oarbă și am de ales
între câteva căi și între câteva gânduri.
Schițând încâlcite rânduri
aleg rătăcite cărări
și
pășesc...

Până la tine...

o ploaie
mult mai tristă decât
toată viața mea
de la început și
până la alte începuturi
cădea...
îmi ruina cetățile
pe care cu atâta grijă
le ridicasem
fără să știu
că nimic nu poate fi
mai trainic decât nisipul
întărit cu lacrimile
celor care au fost până la tine,
ale celor care le-au asaltat
zidurile cu patimi
și ale celor care n-au mai apucat
să fie,

pe care nu i-ai lăsat nici măcar
să se apropie
și să mă descopere...

Copilărie

Mi-a spus cineva
că leagănul de romanițe
în care am crescut
s-a ofilit
și că nimeni nu l-a mai văzut.
Am vrut să-l caut,
dar am uitat
din care pământ crescuse
lumina
care mă legăna
atunci
când eram mult mai sinceră
decât anotimpul din care apărusem.

Nepăsare

Acizii care au căzut
Peste sufletul
Și peste inima lui
I-au corupt existența.
Ce însemna prezența
Ochilor lui
În privirea mea?
Am uitat...
El mi-a repetat
În nenumărate rânduri
Dar eu, rătăcită în alte gânduri,
Nici nu auzeam
Că pleca...

Unui artist

A plecat
dincolo de ultima notă
a ultimului refren
cântat
fără să ne anunțe,
fără să spună
că nu mai vine.
Am încercat să-l oprim,
să-l întrebăm despre toate,
dispuși chiar să simulăm suspine.
Dar el nu mai înțelegea
privirile golite de sentimente
și nici nu mai auzea
catrenele
rupte din vechile refrene
pe care i le cântam...

În liniște
dinspre sine
el
singur
pleca...

Definiție

Singurătatea nu are rude
și nici nu se știe cine a născut-o
E cea mai tăcută sintagmă
și cea mai plăcută otravă
Nici gust, nici culoare, nici vârstă nu are.
O ușă deschisă
prin care să intri ți-e frică,
prin care să ieși îți e teamă
O nedeslușită
sau nedeclanșată alarmă
O lamă strivită
în palmă...

Economie de piață

Eu știu cât costă soarele
de pe cerul lui
și dacă ar fi de vânzare
știu cine l-ar cumpăra
bineînțeles
la un preț rezonabil.
Pentru ea s-ar putea să pară cam scump,
dar la ea
totul e negociabil.

Sfat

trebuie să nu vrei nimic
dacă vrei să ai totul
trebuie să nu ții strâns
dacă vrei să afli ce-ți aparține
încearcă să ascuți
atent și până la capăt
încearcă să vorbești
puțin
și doar cu cei care merită
lasă totul să plece
departe
ce e al tău va veni
la tine
lasă totul să plece
dacă vrei să ai totul...

Avitaminoză

Eu nu pot scrie toamna...
Am încercat
să înțeleg de unde vine acest handicap.
Știam că după Saint-Exupéry
nu mai trebuia să se scrie nimic.
El a spus totul.
Ciudat,
poate gândurile care cad
ca niște clopote peste ochii mei adormiți
mi-i închid și mai mult?
Nu mai văd foaia,
iar ploaia îmi dizolvă cerneala
și îmi șterge orice amintire despre culoare.
Mă doare,
interminabil mă doare lipsa acută de litere.
Sufăr de o avitaminoză probabil...

Ce straniu handicap
să nu poți scrie toamna...
Să fie din cauza clopotelor
care îmi acoperă ochii
ca să nu văd absența muzelor?
Sau pur și simplu
e o carență
a acestui anotimp
în care nu mă mai regăsesc...

Singurătate

Lumea ta e pe o altă margine de lume
pe o altă margine de glob
pe o altă margine de suflet
pe o altă margine de iubire...
Va trebui să aștept,
să stau singură
pe malul opus,
pe o altă margine de continent,
până vom reconstrui
podurile de amintire.

Clasa întâi

„Taci!

Nu mai vorbi neîntrebat!

Închide gura

și nu mai pălăvrăgi atâta!

Iar te lauzi?

Te răsfeți...

Ia exemplu de la alții mai mari!...

Unde s-a mai văzut așa ceva?!“ ...

Acesta e un model pe care copiii

îl deprind de mici ca pe un clișeu

ancestral,

un fel de capitol obligatoriu

dintr-un contract derizoriu

care reglementează începutul

sau poate doar punctul

din care pornește sfârșitul...

Cât de mult mi-am dorit
încă de atunci
să găsesc singurătatea în care
să mă simt în sfârșit sigură
și atât de mare încât
să mă descopăr
în necuprinsul unui ocean de gânduri
albind
și visând că am învățat
să trăiesc
cu adevărat...

Paralel

Noi nu existăm.
Încă nu ne-au creat...
Iar dacă, prin absurd, am fi,
Am fi în altă dimensiune.
Fericirea nu e aici.
Poate că ea nici nu există...
Iar dacă ar exista,
Ar fi paralelă cu timpul.
Viața nu e aici.
Ea încă nu a fost dată
Sau dacă a fost,
Atunci nu nouă.
Dragostea nu e la noi.
Nici ea încă n-a fost trăită
Sau dacă a fost,
A fost trăită de alții.

Totul e într-o lume paralelă,
Nici măcar timpul nu e aici...
Iar dacă ar fi,
Ar fi doar în trecere.

Credință

Dacă El există și simte totul,
Dacă El iubește și iartă totul,
Dacă El crede și înțelege totul,
Dacă El se îndură și dă totul,
Dacă El nu se arată, dar se vrea căutat,
Noi, în ultima clipă, ne vom ruga să-L găsim
Și totul va fi din nou
Ca în prima zi a lumii...

Eva

Ea zâmbește prin viață trecând
Ca o umbră a încrederii în sine,
E ca o trenă zâmbetul ei.
Ea nu-ți râde în față,
Nu te lovește în spate,
Ei nu îi e frică de nimeni
Și de nimic,
Pentru alții ea nu-i de temut.
Ea pur și simplu trece
Prin viață
Așa cum crede că nimeni n-a mai trecut,
Ea zâmbește
Așa cum nimeni n-a mai știut,
Ea iubește
Așa cum visa demult.

Cinstit

totul a fost așa
cum tu ți-ai dorit să fie,
eu doar eram pe valul
de singurătate
care curgea dinspre tine,
eu doar mi-am pus dorințe
și speranțe
fără să știu de ce,
eu doar am fost în aer...
ce fierbinte era
respirația ta
când îmi arătai
cum e să zbori
pe al nouălea nor...
nici măcar n-am scris
atunci când mi s-au deschis pământuri
sub tălpi
și nici nu mai știu dacă
am plâns...

Subînțeleș

Aerul mă ține
Aripa mă duce
Ochiul mă vede
Floarea mă miroase
Drumul mă urmează
Omul mă minte
Cerul mă cheamă
Cântecul mă uită
Copilul mă salvează...
Rătăcesc prin subînțeleșurile
Unui destin
Pe care am ales să-l trăiesc
Începând de mâine...

Flirt

Una l-a strigat pe nume
când a vrut ca el să o privească.
Cealaltă i-a ținut ochii legați și ațintiți spre nicăieri.
El încă aștepta să-și audă numele șoptit
de cea care-i era lumina ochilor.
În zadar,
era prea târziu,
orbise...
Împreună cu cea care-i furase privirea
Pornise
Spre prăpastia dintre abise...

TV Star

Ce drum lung a străbătut până aici...

Însă a meritat.

Acum lumea îl venerază,

Unii chiar îl imită,

Alții îl urăsc

Sau îl invidiază.

Doar câțiva,

Foarte puțini,

Îl iubesc la fel ca mai înainte,

Când în lumea lor era aproape nimeni...

Stereotipuri

– Și totuși ce frumos a fost...

spuse el

– Serios? Dar cum rămâne
cu ideile tale preconcepute,
cu stereotipurile și clișeele tale?
a replicat ea...

– Nu, nu mai au loc în lumea noastră, i-a răspuns el.

Nimic nu mai încăpea în lumea lor
saturată de dorințe și de patimi,
o lume pe care ceilalți nu o vedeau.

Părea neverosimilă,
deși era etalată
sub privirile tuturor.

Turbulențe

– Ladies and Gentlemen,
We are passing through a zone with turbulence...
Încerc să număr poeziile pe care le-am scris,
Iubirile care m-au împlinit,
Pe cei dragi care mi-au fost alături,
Îmi scot din minte toate rănilor,
Iert totul, chiar și ce n-am iubit,
În timp ce acest domn
Cu vocea sa profesional-afectuoasă
Ne anunță
Riscurile mortale la care ne expunem
Zburând în același avion cu el
Spre casă.
Sunt prea multe cele pe care încă nu le-am început,
Așa că mai bine îl ignor și cer un pahar cu apă
Ca să mă calmez

Și să-mi hidratez
Inspirația
Și speranța
De a rămâne în aer...

Jacuzzi

aș vrea măcar o dată
să mai plutesc
cu patul
pe ape,
tu
doar cu privirea
și cu gesturi aproape imperceptibile,
obligatorii,
de dirijor sensibil
sau de dresor versat
să declanșezi așteptata reacție care
să mă ducă departe,
departe,
acolo unde eu nu mai sunt,
acolo unde rămâne
precipitată

doar respirația mea,
fără mine
imponderabilă...
singură...
Tratat de chimie
pură.

Ritm

ce timpuri, ce lume,
ce ritmuri nebune...
născuți
într-un secol ciudat,
cu anii abrupti,
cu drumul strâmbat,
ne pierdem
și nu ne-așteptăm
la ce jocuri
ne e dat să jucăm.
cine ne vede
nici nu ne mai crede...
nu știm ce și unde avem,
uităm
pe unde am fost,
ce-am spus,

ce-am ascuns
și de unde luăm
tot ceea ce parcă deoparte am pus.

Taina

Eu am avut mereu o taină
Păstrată în suflet
Era singura mea cheie.
Cu ea îmi deschideam dorințe...
Dar codul i-a fost spart
Și cerul s-a întors pe dos
Și rând pe rând
S-au stins încet
Sau zgomotos,
Nu mai țin minte,
Dorințe
Cu mare grijă ascunse
În cuvinte
Aruncate
Într-un fel de repere
La prima vedere
Neînsemnate...

Imoralitate

Bărbatul din fața mea mă face să-mi dau seama
Că sunt în stare să urăsc.
Chiar și atunci când perechea îi este alături,
El îi face cu ochiul
Uneia de la masa de vis-à-vis.
Cea de lângă el bineînțeles că observă,
Dar, culmea, se preface că nu vede.
Eu privesc
Și mă minunez
Cum oamenii își aruncă unul altuia ocheade,
Lăsând jumătățile lor să joace roluri de absențe
Și să pretindă că nu văd
Că lumea e altfel,
Că timpurile sunt ratate,
Că nu mai au nimic
Și că e lipsă de toate.

Sfârșit

Eu îmi doream acest sfârșit,
Credeam că îmi va fi mai bine,
Mi l-am dorit și l-am chemat, și l-am forțat...
Dar azi,
Când și sfârșitul s-a sfârșit,
Nu mă mai simt nici rău, nici bine...
Eu, pur și simplu, nu mă simt...

Litoral

Sunt semistinsă, semiclară,
Semilucidă, semigoală,
Semi aprinsă sau sedusă
În semi zi de semi vară,
Într-o rășcoală estivală.
Sub bolta semi autumnală
Un baldachin fără culoare
Sau de culoarea cerului...
Răcoare sub tăceri de soare,
Zbucium în marea mult prea mare...
Sunt numai eu cu lumea-ntreagă
Și povestim de una, de-alta
În gura mare sau în șoaptă
De Cavalerii de la Malta,
De luna care încă-i plină,
De nopți pictate cu lumină,

De stelele care-s orbite
De străluciri semigândite,
De valurile prea constante
Ca să n-adorm uitând de toate,
De tot ce-a fost sau o să fie,
De mine care încă-s vie,
De el, ce știe că nu știe,
De ei,
De noi,
De toți...
În fine,
Sunt seminudă, semiclară
Într-o beție estivală...

Ultimul pas

Mă purta în palme ca pe o poveste
Mă iubea până dincolo de posibil
Îmi cânta frumusețea în fiecare cuvânt
Elogiindu-mi privirea și zâmbetul
Până într-o zi...
A ales să devină liber.
Liber de mine,
Alături de care, recunosc, ușor nu-i era.
Atunci mi s-a transformat tăcerea în strigăt,
Unicul,
Atunci mi s-a înecat în lacrimi sufletul,
Singurul,
Atunci mi s-a mai frânt un zbor,
Ultimul.

Adulter

Eram chiar în inima bătrânei metropole,
pe malul Dunării,
sub vocea tunătoare și cucernică
a clopotelor catedralei celei mari a Sfântului Ștefan,
în aroma de o perfidie aproape mistică a florilor de salcie
din după-amiaza duminicii de dinaintea Paștelui.
Sub ochii aproape adormiți ai mulțimii,
eu păcătuiam.
Aveam o relație extraconjugală!
Cum cu cine?
Cu tipul cu ochelari de la masa de alături.
– Uită-te discret, e cel care și-a deschis notesul
și mă immortalizează.
Extraconjugalul scria, ridica precipitat
ochii din caiet și îi pleca iar,
mă privea nerușinat

și simțeam cum îmi descrie pe rând
părul, fruntea, ochii, buzele, pieptul...
Mă rog, atâta cât putea vedea direct, dar
suficient, evident,
pentru o imaginație bogat-creatoare ca a lui...
Noi continuam să ne bem tihnit cafeaua și ceaiul,
iar el, vizibil agitat, nu înceta
să mă descrie în viitorul lui roman
sau poezie
sau poate în cel mai pervers bestseller
care a fost scris vreodată...

Prietenie

bea Mozart,
bea
și crede în prietenia mea,
i-am zis
privindu-l cu ochi de scorpie,
bea și taci,
savurează până la capăt
iubirea asta
trecătoare,
până la ultima suflare,
până la ultima picătură de respirație,
bravo,
ovații!
ce senzații...
ai reușit să bei și să taci,
ai reușit chiar să bei fără să câști,
acum înghite elixirul,

ce frumos...
mai rar...
așadar
dincolo vom fi doar noi doi,
dincolo nu va mai fi nimeni să ne compare,
să ne măsoare
sau să ne judece.
aplauze!
ne va fi indiferentă
orice
regulă inventată de ei,
cei
cărora le e frică să țină un toast.
plebei!
vorbe fără rost...
mai bea, nu te gândi la nimic,
bea și adormi cu bine
în cântul tău învelit,
în geniul pe care mult l-am râvnit,
bea și închide ochii,
adâncește-te în recviemul în care te-am găsit
și prin care am încercat să te apropii
de starea în care ești
de fapt,
predestinat sau jertfit unei scorpii.

IT

Am uitat totul...

Doar uneori mai plâng

Încercând să-mi amintesc de ce

Și nu pot.

Am uitat totul.

Mai sper doar ca acel cineva care a intrat în mintea mea

Să fi înregistrat pe un hard, undeva,

Toate scurtcircuitele care mi s-au întâmplat și

Toți virușii care mi-au atacat iremediabil

Memoria.

Totuși, cine sau ce

A avut acces la parolele mele și

Mi-a afectat

Atât de tare sistemul de operare

Încât singurul soft care mi-a rămas intact

În minte

Mă minte

Și scrie

Numai ceea ce plâng în cuvinte...

Egal

Altul va fi la fel,
Deranjat de absențele mele
Încântat de feminitatea mea
Stresat de tăcerile mele
Uimit de pasiunea mea
Sufocat de întrebările mele
Debusolat de calmul meu
Altul va fi absolut la fel,
Când mă va urî și mă va iubi
Egal...

Aniversare

E ziua mea
și plâng,
la fel ca întotdeauna de ziua mea.
E atât de trist să vezi scăzând întruna
din clepsidră timp și vârstă,
viața ta în firicele de nisip...
E ziua mea
și simt cum se prelinge
întocmai ca într-o pânză de Dali
odată cu ceasul
povestea fără timp...
Desigur, pe-al meu trecut
un viitor voi crește,
cândva...
Dar acum,
acum de ziua mea,

lăsați-mă să îmi aleg o stea
și solitară în eternul turn
să plâng
la fel ca pruncul la început de drum.

Resemnare

Dintotdeauna mi-am dorit altceva,
Am sperat, am invocat altă soartă,
Altă carte visasem să scriu
Despre noi.
Când scriam despre dor,
Dorul tău mă topea,
De scriam despre flori,
Înfloream ofilită deja...
Alt scenariu mi-am scris
Și-am trăit după el niște ani,
Nici n-am plâns, nu puteam,
Mă miram când nu înțelegeam.
Am visat alt decor, un alt cer, alte stele,
Neiubiri nu mi-am pus în vitrină,
Nici eșecuri, nici rele.
Am avut doar atât cât mi-ai dat,
N-a fost vis.

Tot ce a mai rămas
E al meu,
Nimeni nu-mi poate lua.
Tot ce este sau nu, ce a fost sau va fi
În scenariul meu este scris.

Dorință

De atâtea ori am visat să bată la ușă,
Să-i deschid,
Să mă ia în brațe
Și să uităm că ne-am despărțit...
Încă îmi doream să fiu iubită...
Vulnerabilitatea mea
O învățase pe de rost
Și acum își permitea luxul
De a mă uita prin ea rătăcită.

Cândva

Atunci când nu voi mai fi,
Atunci când voi deveni lumină,
Mă voi strecura în ochii tăi
Și voi privi lumea prin ei.
Atunci când nu voi mai fi,
Dacă vei vrea, mă vei regăsi
În petale de floare,
În răsărituri de soare,
În cântece de valuri involburate
Sau în culori de toamnă...
Atunci când nu voi mai fi,
Să-ți amintești de mine
Fără durere pentru regrete,
Fără repulsie la tabiete,
Fără dojana pentru carențe,
Fără avalanșa de povețe...

Nu vom mai avea nevoie de acestea
Nici tu și nici eu,
Noi doi
Vom fi ochii și lumina din ei,
Noi doi
Vom fi una și aceeași privire
Mereu...

Masculin

Bărbatul...

Cine a știut întocmai așa să-l creeze?

Nu pot trăi fără el,

Cu el mă sufoc,

Prezență de foc atunci când este alături,

Cumplit gol de aer atunci când lipsește.

Bărbatul...

Cine oare l-a programat

Să fie chiar atât de... bărbat?

Fără el sunt o armă fără trăgaci,

Un vers fără rimă, cântat cam stângaci,

Cu el mă simt ca un sâmbure de cais

Învelit în miezul lui

Atât de strâns,

Atât de cald și-atât de rece,

Atât de mult și totuși atâta de puțin...

Fără el e atât de întuneric
La orice răscruce de destin
Încât nu mai ajută
Nici zodiile,
Nici semnele de astre,
Nici pozele cu lotuși
Sau cu figuri de regi...
Bărbatul...
După care legi și
Cine oare l-a readus în viața mea
Chiar acum...
Chiar așa?...

Posesivă

Băiatul meu e doar al meu,
Mereu așa va fi,
Atâta știu să-i dau
prezența mea,
cuvântul meu
și viața mea.
Sper să mă ierte,
a trebuit să fie așa,
altfel muream,
nu rezistam...
Băiatul meu
e taina mea,
e tot ce am,
tot ce n-aș da
nici dacă cerul ar cădea,
nici dacă lumea ar muri,

nici dacă soare n-ar mai fi...
Dispară tot!
Eu doar pe el mi l-aș păstra.

Curaj

Credeam că voi muri,
Că nu voi rezista,
Credeam că mă voi stinge
La fel ca steaua mea.
Credeam că sunt legată
De taina numelui
Și voi cădea odată
Cu dezlegarea lui.
Credeam că voi fi piatră,
Că nu voi mai visa
Și voi uita deodată
De existența ta.
Tristețea mi-e aceeași,
Deși cred că mai știu
Să regăsesc curajul
De a iubi...

Neputință

Ultima mea întrebare
A rămas fără răspuns.
Ore de așteptare,
Secole de tăcere...
Răpusă de umilința
În care m-am trezit,
Nici nu mai vreau să lupt...
Amorțită de neputința
De a-l fi iubit și mai mult,
Înnebunesc de dorința de a-l fi părăsit
Demult...

Bazar

Librăria anunță
Mari reduceri de preț,
Dar nimic nu se vinde,
Lumea cumpără genți,

Lumea caută rochii
Și obiecte de lux,
Ce tristețe, măi lume,
Și ce lipsă de gust...

Trec bărbații pe stradă
Și încerci să-nțelegi
Cum de-și duc ignoranța
Cu-așa mândrie de regi?

Cum de pot să privească
Toată lumea de sus
Cu așa importanță
Când nimic n-au de spus?...

Ies și fete agale
Cu make-up de artist
Foarte oficiale
În orașul lor trist

Au pornit vânătoarea
De turiști în oraș
Și se vând doar ziare
Căutând chiriași...

Librăria anunță
Mari reduceri de preț,
Dar în țara mea încă
Nu se cumpără cărți...

Control

cred că am obosit...
mi se spune ce să spun,
mi se șoptește ce să șoptesc,
mi se amintește ce să-mi amintesc...
am obosit...
nu e nicio diferență între azi și ieri,
încrederea în mine
a mea,
a ta
și a lor
a rămas la același nivel,
am încetat să mai sper.

Netbook

Rătăciți în rețeaua globală
Respirăm oxigen virtual
Adormim sub o stea informală
Ne trezim într-un haos total

Rătăcim negăsind înțelesuri
Absolute și pline de rost
Vrem prea multe, ne-alegem cu resturi
Ne simțim după asta mai prost

Încercăm să scăpăm de restricții
Înghițim bârfe despre actori
Pe un site căutăm definiții
Iar pe altul găsim nonvalori

Tot așa, în rețeaua globală
În abisul ei fără somn
Se vor naște copii din greșeală
Pe un site de tip viață punct com

Și vom sta la adrese solemne
Cu trei dubluvenuștiucum
Pe-un kontrasens fără semne
Vom uita să ne spunem *drum bun*.

Dor

Duse departe
Și foarte depreciate
În raport cu rata de schimb
A contravalorii umane,
Negociate pe blat
La preț de speculă
În lumi imaginate perfecte,
Acele ființe
Reduse la zero
Pe scara acceptată a valorii umane
Au fost odată ca niciodată
Atinse de dor
Și-au vrut să revină acasă
Și s-au mirat
Că au uitat
Drumul întoarcerii
Spre țara plecărilor lor...

Interese

Despre țară am mai scris,
Uneori chiar am râs,
Dar de cele mai multe ori
Cred că am plâns.
Despre țară mă doare.
Dacă pleacă
Toată
Ce mai rămâne?
Probabil se știe,
Probabil că s-au decis
Toate sorțile,
S-au trasat toate hărțile
Și s-au tras toate sforile,
S-au semnat și contracte, probabil
Cu caracter confidențial,
Dar valabil.
Țara minunilor mele poate

Într-o zi nu va mai fi...
Izgoniți din ea
Vom pleca.
Va rămâne pământul?
Îl vor da
Până la ultimul metru,
Că l-au mai dat și l-au mai dus,
Doar că acum, în plus,
Sunt în joc negustori
Care au interese mai sus.

Iubirea ta

Revin a câta oară
la gândul care mă doare
la fel
dacă-l spun sau dacă-l tac.
Cu dragostea ta ciudată,
rătăcită, trădată,
nu știu ce-aș putea să mai fac.
Spune-mi, pentru tine
ce mai înseamnă fără mine iubirea?
O joacă, un exercițiu, un fum,
o plasă de siguranță?
Ții minte?
Îmi spuneai că fără mine
nu mai există viață
pe planeta pe care
eu am crescut pentru tine.

Însă fără regrete
aparente
și mimând o totală dependență de mine
ai plecat.
Dragostea ta îmi lipsește,
absența ta mă strivește
și arzând
de dor
am secat.

Prea târziu

trebuia să știu
trebuia să văd
trebuia să simt
că se sfârșise
trebuia să tac
trebuia să mint
trebuia să uit
că mă îndrăgostisem.
însă m-am temut
sau poate n-am vrut
să mai fiu cu tine...
dacă m-a durut
sau am suferit
nu va afla nimeni.

Sovietică

Țara în care m-am născut
nu mai există...
Ca un balon de săpun
s-a spart
din neglijența sau
din nepăsarea celui
care era responsabil cu igiena...
Sau cu ideologia?

Molimă

Astăzi un gol infinit s-a întins peste lume
Ca o boală.
Cred că asta se ia, ca și relele toate,
Dintr-o simplă, banală greșeală
Prin salivă sau sânge, din aer sau apă...
Azi golul i-atacă
Chiar și pe oameni.
Nu pare-a fi virus
Și antidot încă n-are.
Mintea nu mă înșală,
N-o iau razna deloc,
Fețe pătrate cu ochi ca de porc
Înspre mine privesc
Deformat, nefiresc
Par toate atinse în neștire
De sindromul golului din privire.

Ochii lor sunt atât de pustii,
Imorali, pervertiți...
Nu e nicio problemă pentru ochii de porc
Să te arunce din barcă,
Să te scoată din joc.
Mă-ngrozesc!
Trec pe-alături de mine
Mii de ochi goi, de porc,
Unii chiar se visează în guverne
Ad-hoc,
Uneori chiar prestează
Pe ecranele mari,
Își ascund goliciunea
Asortând ochelari.
Astăzi bântuie boala
Printre ei, printre noi...
Cine-o fi următorul
Condamnat la ochi goi?

CV

La modă este altă carte,
Citim să știm cum să mințim,
Azi învățăm să vindem mintea,
Azi învățăm să reușim.
Cum să zâmbim mai fals, dar sigur,
Cum să furăm un job mai bun,
Cum spre succes să mergem singuri,
Alienați. Doar să fim buni.
Nici Maupassant, nici Dostoievski
Nu ne-au impus aceste legi
Și-ar râde-n barbă toți poeții
Dac-ar vedea cine sunt regi.
Ce bine c-am citit din clasici
Atunci când încă nu erau
Nici pinguinii lui John Kotter,
Nici al lui Johnson cașcaval...

Joc la calculator

Mie nu-mi place acest continent
Vreau cât mai iute să evadez de aici
Roboții cu mișcări bruște și sufletul sterp
Mă înfioară...
Știu ei pentru ce trăiesc?
Au ei oare vise?
Ce triste
Par viețile lor trase la indigo...
Ce lipse
Și ce păcate sunt totodată
Iubirile pe care nu le vor cunoaște vreodată.
Privesc și am impresia că urmăresc
Un joc de-al fiului meu
La calculator,
Un joc animat
Cu mișcări violente și sacadate,

Cu replici banale, programate,
Armate de roboți răi sau buni,
Războaie banale între regi și nebuni
Cu fețele împietrite.
Eu
Sunt rănită
De clonarea repetată a personajului rău
Sunt lovită
De întunericul în care cad
Căci mie nu-mi place continentul acesta
Transformat într-o gură de iad.

Istorie

Conectată la toate aparatele
Posibile
Condamnată la respirație artificială pe viață
Și pe dincolo de viață
Readusă și reluată de la capăt
Înainte de punct și după
Și iar de la capăt
Apă!
Un dram de apă
Pe buzele uscate
Aer!
Un sac de aer
Agățat de cuierul moștenit din spitalul sovietic
De care încă mă împiedic
Toate astea
Între a fi sau a muri

Între a nu fi și a renaște
În așteptările
Dintre Crăciun și Paște
Toate astea
Condensate
Într-un singur manual de istorie...
Sforile
Îmi sufocă graiul
Ciorile
Îmi survolează plaiul...
Aer!
Nu-mi ajunge
Aceeer!
Cine are
Apă?
Un strop de apă
Cerșesc
Într-o limbă stearpă
Cu gura arsă
De frică
Să nu mă topesc până dimineață.

Evoluție

Acum câteva secole
Te căutam.
Acum câțiva ani
Te găsisem.
Acum câteva zile
Te descopeream alintată în somn.
Acum câteva e-mail-uri
Mai credeam că există iubire.
Acum câteva sms-uri
Te-am rătăcit dincolo de mine
Prin rețele de virtuali admiratori.
Dar mai insistă,
Stimate domnule Om!

Motiv

El mă ridică
Mă împinge cu fața spre soare
Mă învață să-mi doresc
Să fiu
Tot mai sus
Și mai sus
El insistă
Mă convinge
Că mai am multe de spus
El mă iubește și
Mă face să cred
Că mai am câte ceva
De notat în caiet...

Aspirații

De ce așa?
Dar de ce nu?
Ce altceva ai vrea să fie?
Ce,
Nu-ți ajunge o nebunie?
Vrei alta-n loc sau una-n plus?
Depinde ce mai ai de spus...
Vrei tot mai mult
Sau ți-e destul?
Vrei o poveste
Chiar dacă nimeni n-o citește?
Ce ți-ai dorit și nu ai încă,
Ce ai visat și n-ai găsit,
Ce ai uitat să ceri sub boltă,
Ce nu ți-au dat, dar încă vrei?
Spune, anunță, strigă, urlă!...

Să nu taci și să nu ascunzi
Nimic din ce ai vrea să fie,
Nimic din ce dorești în plus...

Implacabil

Te doare?
Rabdă.
Va trece,
Că toate trec...
Te bucuri?
Fii pe pace
Va trece și aceasta
Că așa trebuie să fie...
Cum îți mai e?
În niciun fel?
Ei, acum e bine,
Acum nu mai urmează nimic.
Atât a fost să fie...
Acum nu mai trece.
Stai liniștit,
Nimic din ce a fost nu va mai reveni.

Umbra

Căzută

Zdrobită

Călcată

Uitată

Stau întinsă pe pământul care nu mă mai ajută

Să mă ridic

Număr perechile de picioare care trec indiferente

Pe alături

Sau peste mine.

Sunt tristă...

Mă așteptam

Ca din sutele de grăbiți care mă ocolesc, mă scuipă

Sau mă calcă

Cel puțin unul, cunoscut, să se oprească

Și să mă întrebe ce mai fac.

Picăturile de ploaie îmi acoperă ochii ce nu pot vedea

Decât spre cer.

Sunt lac

De apă

Sunt o biată umbră oarbă
Mă simt ca o sclavă
A celor care se uită prin mine de sus în jos
Și asta nu pentru că nu se apleacă să-mi dea mâna
Să mă ajute să mă ridic
Nu.
Ci pentru că nu vor să-și plece urechea
Să asculte ce cânt...
Știi, eu am fost odată lebedă...

Dans în trei

M-a atins cu privirea
s-a prelins pe sub mine
s-a întors pe cealaltă parte
și iar m-a atins
de astă dată
cu ființa lui toată...
I-am simțit pielea
vâscoasă ca mierea
întărită peste iarnă.
Eram calmă
în plasa lui căzută
udă
mută...
A apărut apoi din spate
m-a împins în sus
m-a provocat să-i ating coapsele.

Era lunecos
moale
sau tare...
lipicios?
N-am apucat să închid ochii, că apăruse al doilea...
Ce forme!
Tot așa de lucios, tot așa lunecos
Și în plus, pupăcios-pupăcios...
Se jucau, cochetau,
se voiau a fi intimi cu mine...
Erau doi,
eram trei într-un dans,
era bine...
Cam așa m-am simțit înotând cu delfinii...

Aberații

S-aducă Marqués de Riscal,
Să-nceapă dansul flamenco!
Astăzi nu am chef de scandal,
Azi l-am cunoscut pe El Greco...
Nu-mi spune acum de iubiri,
Știu, vor mai fi încă multe
Și, te rog, nu mă mai plictisi
Cu cele de mult dispărute!
Astăzi nu vreau să privesc
Spre cer și spre stele cu teamă,
De la ele am multe să-nvăț,
Lasă-mă, te rog, să fiu calmă...
Dă-mi din a tale dureri,
De ai și de vrei să le spulberi,
Mie însă nimic să nu-mi ceri,
Am dat tot, inclusiv părți din suflet.

Dă-mi doar dureri, asta iau
Să scriu niște pagini cu ele,
Povești despre tot ce mai vreau
În cartea de zodii și stele.
Dar să nu-mi dai, te rog, dragoste,
Dragoste am, chiar prea multă...
Vreau doar o durere de-a ta,
Nu râde, taci și ascultă...
Privește prin vinul amar
Ce dans, ce beție de rochii,
Cascadă aprinsă e roiul de pași,
Scânteii de cuțite sunt ochii...
Sorb apa din mijloc de val,
Sparg cerul din mijloc de lume,
Paharul din care se beau
Picături dintr-un vers care-l umple...
Eu sunt lira pierdută cândva
Sau codul ascuns în formula
Ce singură cântă muzica mea.
Note?... De mult nu mai am...
Îmi știu pe de rost partitura.
S-aducă Marqués de Riscal...
Astăzi n-am chef de scandal.

Riviera

Pe margine de nor
Mă regăsesc,
Mă atrag înspre mine ca să nu mă mai pierd
Niciodată.
Nu mai cred
În nimeni.
Mă amăgesc
Și cad peste tine
De pe marginea mea de vis
Pe marginea ta de abis
Trădată.
Mă alintă soarele stins,
Mușc cu sete miez de papaya
Și adorm cu ochii deschiși
Să nu-mi scape Riviera Maya.

Exod

Am bilet într-o singură parte,
De revin încă nu știu. Aș vrea.
Aș veni să mai cânt încă o dată
Pentru țara din inima mea.
Am bilet. Încă nu cunosc prețul
Sau ce mi se cere pe el,
Dar aș vrea să mă-ntorc, de mă lasă,
Le dau banii atunci. Oricât cer.
Am bilet. N-am vrut eu să mi-l cumpăr,
M-au trimis surghiunită la drum,
Nici n-am plâns, n-aveam timp pentru asta,
Nici atunci n-am avut. Nici acum.
Am bilet. Și cam asta-i averea,
Alta n-am. N-am de ce să mă țin.
Doar un dor îmi corupe tăcerea,
Cred că mama mă așteaptă să vin...

Despărțire

Ce mai rămâne?

Undele

rătăcite nu știu pe unde

Versurile

apărute în mod ciudat
pentru că tu le-ai dorit
atunci când eu le-am uitat...

În fine, ce mai rămâne?

Cântecele

pe care ți le-am cântat
pentru că tu le-ai cerut
chiar dacă eu le-am creat
demult...

Ce mai rămâne?

Pozele

din care ochii pictați

cu prea multă lumină
te privesc și astăzi mirați...
Ce mai rămâne?
Fluturii
nefericiți și îndurerați,
cu zbuciumul frânt
într-o altă țară,
deasupra unui alt pământ...

Va urma...

Cântecele mele demodate
Versurile amânate
Gândurile întrerupte
Pierderile fără lupte,

Paginile mele nedeschise
Personajele încă nescrise
Tainele ce nu mi-au fost traduse
Cheile prea bine ascunse,

Strigătele încă nerostite
Noptile prea nedormite
Dorurile nedeterminate
Toate le voi scrie-n altă carte,

Toate le voi spune-n alt capitol
Sub o copertă cu sau fără titlu,
Cântecele mele demodate
Versurile amânate...

Cuprins

Psihologie / 7
Daiquiri / 8
Nefericire / 10
Până la tine... / 12
Copilărie / 14
Nepăsare / 15
Unui artist / 16
Definiție / 18
Economie de piață / 19
Sfat / 20
Avitaminoză / 21
Singurătate / 23
Clasa întâi / 24
Paralel / 26
Credință / 28
Eva / 29

Cinstit / 30
Subînțeleș / 31
Flirt / 32
TV Star / 33
Stereotipuri / 34
Turbulențe / 35
Jacuzzi / 37
Ritm / 39
Taina / 41
Imoralitate / 42
Sfârșit / 43
Litoral / 44
Ultimul pas / 46
Adulter / 47
Prietenie / 49
IT / 51
Egal / 53
Aniversare / 54
Resemnare / 56
Dorință / 58
Cândva / 59
Masculin / 61
Posesivă / 63
Curaj / 65
Neputință / 66
Bazar / 67
Control / 69

Netbook / 70
Dor / 72
Interese / 73
Iubirea ta / 75
Prea târziu / 77
Sovietică / 78
Molimă / 79
CV / 81
Joc la calculator / 82
Istorie / 84
Evoluție / 86
Motiv / 87
Aspirații / 88
Implacabil / 90
Umbra / 91
Dans în trei / 93
Aberații / 95
Riviera / 97
Exod / 98
Despărțire / 99
Va urma... / 101

